besar). Saya sepatutnya menunjukkan juga bahawa alasan-alasan bagi kelewatan yang diberikan di dalam perenggan 4 dan 5 affidavit itu bukanlah alasan sebenarnya. Tidak ada alasan atau penjelasan diberi dalam affidavit tersebut, atau oleh pemohon pada pembicaraan permohonannya, kenapa petisyen tidak dapat difailkan di dalam tempoh pada 5hb Oktober, 1981. Memberikan kebenaran melanjutkan tempoh bukanlah sesuatu hak tetapi ia adalah tertakluk kepada budibicara Mahkamah. Setiap kes hendaklah dihakimi atas meritnya yang tersendiri.

Di dalam kedudukan kes ini, saya berpendapat bahawa permohonan ini adalah tanpa sebarang merit dan permohonan ini ditolak.

Permohonan ditolak.

Peguamcara: *D.P. Vijandran Associates.*

PENDAKWA RAYA lwn. ISMAIL BIN BAKI DAN LAIN-LAIN

[Rayuan Jenayah (Wong Kim Fatt P.K.) Mac 25hb. 1982]
[Seremban — Rayuan Jenayah Bil. 24 Tahun 1981]

Undang-Undang dan Acara Jenayah — Kuasa Majistret membebas dan melepaskan orang yang dituduh sebelum pihak pendakwa menyelesaikan kes dakwaannya — Bidang-kuasa Majistret — Kanun Keseksaan, s. 458 — Kanun Acara Jenayah, s. 173(f) dan (g).

Di dalam kes ini orang yang dituduh telah dituduh di bawah seksyen 458 Kanun Keseksaan. Magistret yang ariff telah melepaskan dan membebaskan orang yang dituduh di bawah seksyen 173(g) Kanun Acara Jenayah sebelum pihak pendakwa menyelesaikan kes dakwaannya. Pihak pendakwa telah merayu terhadap perentah Majistret itu.

Diputuskan: (1) oleh kerana di bawah seksyen 458 Kanun Keseksaan had maksima hukuman penjara yang boleh dikenakan ialah 14 tahun, Majistret Kelas Pertama tidak mempunyai bidangkuasa membicarakan kesalahan itu;

(2) Magistret yang ariff bagaimanapun tidak boleh membebaskan orang yang dituduh di bawah seksyen 173(g) Kanun Acara Jenayah;

(3) dalam keadaan kes ini perintah membebas dan melepaskan oleh Magistret tersebut adalah salah di sisi undang-undang dan mesti diketepikan. Ketiga-tiga responden hendaklah dibicarakan semula di hadapan Majistret atau Yang di Pertua lain sebagaimana yang sepatutnya.

Kes yang dirujukan:-

(1) *Soo Sing* v. *Public Prosecutor* [1951] M.L.J. 143.

Balia Yusof bin Wahi, Timbalan Pendakwa Raya bagi pihak merayu.

Abu Hashim bin Haji Abu Bakar bagi pihak menentang.

Wong Kim Fatt P.K.: Ini adalah satu rayuan oleh Pendakwa Raya terhadap perintah Mejisteret Jelebu, membebaskan dan melepaskan ketiga-tiga responden dibawah seksyen 173(g), Kanun Acara Jenayah, sebelum pihak pendakwa menyelesaikan kes dakwaannya (close of prosecution case).

Ketiga-tiga responden pada asalnya dituduh di Mahkamah Mejisteret di Jelebu dibawah seksyen 457, Kanun Keseksaan. Pada 13hb April, 1981, pihak pendakwa telah mengemukakan tuduhan yang dipinda terhadap ketiga-tiga responden bersama-sama. Tuduhan yang dipinda tersebut berbunyi seperti berikut:

"That you on July 4, 1979 at about 10.00 p.m. at Kampong Kuala Klawang, in the District of Jelebu, in the State of Negeri Sembilan, committed lurking house trespass by night in order to the committing of an offence punishable with imprisonment to wit by voluntarily causing hurt to one Mokhtar bin Zainon NRIC 5292681(B) and that you have thereby committed an offence punishable under section 458 of the Penal Code to be read together with section 34 of the Penal Code."

Ketiga-tiga responden tersebut tidak dibela oleh peguambela. Tuduhan yang dipinda tersebut telah dibaca dan diterangkan kepada mereka dan mereka minta dibicarakan.

Di bawah seksyen 458, Kanun Keseksaan, had maksima hukuman penjara yang boleh dikenakan ialah 14 tahun. Dibawah seksyen 85, Akta Mahkamah Rendah (Disemak 1972) 1948, seseorang Mejisteret Kelas Pertama mempunyai bidangkuasa untuk membicarakan sebarang kesalahan dimana had penjara maksima yang diuntukkan oleh undang-undang tidak melebihi 10 tahun. Oleh kerana itu nyatalah Mejisteret tersebut tidak mempunyai bidangkuasa untuk membicarakan kes ini yang sepatutnya hendaklah dibicarakan oleh seorang Presiden Mahkamah Sesyen. Had bidangkuasa jenayah Mejisteret tersebut tidak dibawa kedalam perhatian beliau oleh pegawai pendakwa. Dan tidak juga Mejisteret tersebut memikirkan soal ini apabila beliau memutuskan hendak membicarakan kes ini. Mengikut alasan-alasan keputusan beliau, beliau menyedari kesilapan ini hanya apabila kes tersebut telah selesai. Saya fikir jikalau beliau menyedari bahawa beliau tidak mempunyai bidangkuasa sebelum beliau membuat perintah tersebut, beliau hendaklah melepaskan ketiga-tiga responden dan memerintahkan kes ini dibicarakan semula di Mahkamah Sesyen. Diatas persoalan bidangkuasa sahaja, perbicaraan tersebut adalah satu nullity. Persoalan seterusnya berkaitan dengan seksyen 173(g), Kanun Acara Jenayah, yang berbunyi seperti berikut:

"173. The following procedure shall be observed by Magistrates in summary trials:

....

(g) Nothing in paragraph (f) shall be deemed to prevent the court from discharging the accused at any previous stage of the case if for reasons to be recorded by the court it considers the charge to be groundless."

Adalah menarik untuk diperhatikan bahawa Mejisteret berkenaan yang bertindak dibawah seksyen 173(g) tidak hanya melepaskan ketiga-tiga responden, tetapi membebaskan juga mereka sebelum pihak pendakwa menyelesaikan kes dakwaannya. Beliau cuba menyokong keputusan beliau di dalam alasan-alasan keputusan beliau dalam kata-kata seperti berikut:

"In both the sections 457 and 458, the prosecution has to satisfy the ingredient 'lurking house trespass'. As I have explained earlier, this has not been satisfied and in that event, I did not hesitate to invoke section 173(g) of the Criminal Procedure Code after PW2, an eye-witness, had given his evidence. The effect of section 173(g) would be to acquit and discharge all the 3 [accused]."

Saya mesti dengan hormatnya tidak bersetuju dengan beliau diatas interpretasi seksyen 173(g). Dibawah seksyen 173(g), kuasa melepaskan (discharge), bukan membebaskan (acquit), seorang yang kena tuduh pada mana-mana peringkat pembicaraan sebelum pihak pendakwa menyelesaikan kes dakwaannya hanya boleh dilakukan jika Mahkamah berpen-

dapat bahawa tuduhan adalah tidak berasas dan untuk maksud ini Mejisteret dikehendaki merekodkan sebab-sebabnya secara bertulis. Tujuan undang-undang ialah untuk mempastikan bahawa Mejisteret yang menjalankan pembicaraan telah menimbangkan segala faktor-faktor yang berkaitan, termasuk tuduhan dan keterangan-keterangan yang dikemukakan untuk membuktikan tuduhan tersebut, sebelum membuat perintah melepaskan yang kena tuduh, yang mana adalah mutlak bagi Mejisteret berkenaan merekodkan sebab-sebabnya secara bertulis. Pada pendapat saya kuasa melepaskan pada mana-mana peringkat pembicaraan tidak boleh digunakan secara (sewenang-wenangnya) 'wantonly' or 'arbitrarily' oleh Mejisteret bagi sebarang alasan yang sia-sia dalam kehendak menghalang pihak pendakwa daripada terus mengemukakan keterangan-keterangan dan menyelesaikan kes mereka sebagaimana sepatutnya. Kuasa ini boleh digunakan hanya manakala tuduhan tidak berasas disisi undang-undang atau tidak didasarkan pada mana-mana asas undang-undang.

Perintah membebaskan dan melepaskan patut dibuat jika pihak pendakwa tidak berjaya memperserahkan kes *prima facie* dibawah seksyen 173(f), Kanun Acara Jenayah, yang berbunyi seperti berikut:

"173. ...

(f) If, upon taking all the evidence hereinbefore referred to, the court finds that no case against the accused has been made out which, if unrebutted, would warrant his conviction, the court shall record an order of acquittal."

Sebelum membuat sebarang perintah dibawah seksyen 173(f), Mejisteret hendaklah memberi peluang kepada pihak pendakwa menyelesaikan kes dakwaannya. Dalam praktiknya, semasa memutuskan sama ada akan memanggil yang kena tuduh membuat pembelaan, Mejisteret mendengar hujjah 'tidak ada kes hendak dijawab' oleh peguambela yang kena tuduh dan hujjah jawapan oleh pihak pendakwa. Jika Mejisteret mendapati pihak pendakwa tidak dapat membuat satu kes *prima facie,* beliau akan merekodkan perintah membebaskan dan melepaskan yang kena tuduh. Apa yang dikatakan oleh Foster Sutton C.J. di dalam Mahkamah Rayuan di dalam kes rujukan jenayah *Soo Sing* v. *Public Prosecutor*[1] hendaklah diambil perhatian oleh Mejisteret yang membicarakan kes-kes jenayah:

"Section 173 of the Criminal Procedure Code lays down the procedure to be followed by Magistrates in summary trials. The 'evidence hereinbefore referred to' in paragraph (f) of that section has reference only to the evidence given for prosecution. That being so, it is the duty of a Magistrate at the close of the case for the prosecution to determine whether or not the evidence tendered on behalf of the prosecution, if unrebutted, has established the case against the prisoner beyond all reasonable doubt."

Dalam keadaan kes ini, perintah membebaskan dan melepaskan oleh Mejisteret tersebut adalah salah disisi undang-undang dan mesti diketepikan. Ketiga-tiga responden hendaklah dibicarakan semula dihadapan Mejisteret atau Presiden yang lain sebagaimana yang sepatutnya.

Perintah bicara semula.

Peguamcara: *Abu Hashim, Zahar & Partners.*

PENDAKWA RAYA lwn. GOO KIAN*

[Bidangkuasa Jenayah (Raja Musa H.) Mei 14hb. 1938]
[Negeri Sembilan — Rayuan Jenayah Bil. 8 Tahun 1939]

Kanun Keseksaan (Bab 45) s. 379 — Mencuri — Kes prima facie diperlihatkan — Pembebasan tertuduh tanpa memanggil pembelaan — Sama ada pembebasan boleh dipertahankan — Kanun Acara Jenayah (Bab 6) s. 173A(ii) — Kesalahan teknikal — Thabitan tidak perlu dicatitkan.

Atas suatu tuduhan mencuri, apabila pihak pendakwa telah membuktikan suatu kes *prima facie* yang, jika tidak dipatah, akan menyebabkan thabitan tertuduh, seorang Majistret tidak ada alasan membebaskan tertuduh tanpa memanggil pembelaan.

Di mana seorang tertuduh didapati bersalah secara teknikal untuk kesalahan mencuri, Majistret boleh, sekiranya beliau berpendapat perlu, tidak mencatitkan thabitan.

RAYUAN JENAYAH MAGISTRET.

Fakta-fakta boleh didapati dengan sepenuhnya dari keputusan di bawah:

Brodie, Pembantu Penasihat Undang-Undang, untuk Pendakwa Raya (si perayu).

Pihak menentang hadir sendiri.

Raja Musa H.: Ini adalah suatu rayuan oleh Pendakwa Raya. Pihak menentang telah dituduh dengan kesalahan mencuri sebuah basikal kepunyaan seorang bernama Yap Fu.

Keterangan yang dibawa di hadapan Majistret yang arif menunjukkan keadaan fakta seperti berikut.

Si pengadu Yap Fu telah tinggal basikalnya tersandar di reban ayam dan menguncinya. Seorang saksi, Voon Yuk, berkata pihak menentang dengan dia hendak pergi ke Seremban. Pihak menentang ternampak basikal di reban ayam dan tanya Voon Yuk basikal itu kepunyaan siapa. Voon Yuk menjawab ianya kepunyaan si pengadu. Pihak menentang kemudian berkata dia ingin meminjam basikal itu untuk pergi ke Seremban, lantas Voon Yuk berkata bukan hak dia membenarkan pinjaman itu. Namun demikian pihak menentang mengayuh basikal dari situ.

Si pengadu telah berkata dia tidak kenal pihak menentang dan tidak memberinya kebenaran untuk mengguna basikal itu tetapi dia (pihak menentang) dikenali oleh seorang rakan si pengadu, mungkin Voon Yuk.

Voon Yuk juga mengatakan si pengadu dan pihak menentang telah bekerja di ladang pisang yang sama dan ada kemungkinan mereka telah bertemu sekali atau dua kali.

Nampaknya, di peringkat ini, Majistret yang arif telah diberitahu bahawa keterangan selanjutnya yang boleh dikemukakan bagi pihak pendakwaan ialah hanya mengenai tangkapan yang akan menunjukkan pihak menentang telah ditangkap semasa dia pulang dengan basikal itu. Majistret yang arif kemudian memutuskan tiada kes untuk pihak menentang menjawab dan membebaskannya.

Majistret yang arif telah memberi saya suatu keputusan yang jelas dan cekap.

* Dialihbahasa dari [1939] M.L.J. 291 oleh Mimi Kamariah binte Abdul Majid Pensyarah, Fakulti Undang-Undang, Universiti Malaya.